

Arrest

nr. 229 218 van 25 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 maart 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent geboren in 2002 en u bent tot de zesde klas naar school geweest.

Uw vader werkt als een soort van ingenieur of aannemer voor de bouw van scholen en wegen. Hij werkt hiervoor zowel bij de overheid als voor private instellingen. Toen uw vader bezig was met een project in Kandahar, ontving hij een dreigbrief van de taliban. Uw vader informeerde u en uw broers hierover, met de boodschap dat jullie voorzichtig moesten zijn. Ook met woorden moesten jullie heel goed oppassen, en niets slecht zeggen over de taliban of Daesh.

Uw vader gaf zijn werkdocumenten alsook de dreigbrief van de taliban mee met uw maternale oom, die in het naburig dorp Bala Deh woont. Op een dag ergens op de middag hoorden jullie de burenschreeuwen. De burens lieten weten dat de taliban en Daesh op komst waren, op zoek naar jullie. Uw vader vroeg iedereen aan de familie om zichzelf in veiligheid te brengen. Hijzelf zou zorgen voor de kleinere broers en zussen van de familie.

U vertrok zonder bezittingen, enkel uw taskara op zak, naar uw maternale oom in Bala Deh. Hij stuurde u vervolgens naar een vriend van hem in Kabul, waar u een week verbleef. U liet uw maternale oom vervolgens weten dat u niet meer terug naar Jalalabad wou. Hij besloot hierop om zijn gronden te verkopen en om u naar het buitenland te sturen.

Nadat u was vertrokken verhuisde ook uw familie naar Kabul. Zij verbleven hier een tijdje, tot zij ook hier problemen kregen. Zo was het leven er veel te duur, had uw familie geen netwerk op deze plaats en hadden de taliban uw familie ook getraceerd in Kabul. Uw vader besloot hierop naar Kama (provincie Nangarhar) te verhuizen, waar hij tot op de dag van vandaag met heel de familie verblijft.

In Kama gaat uw vader vandaag verder met zijn werk. Hij werkt er momenteel aan de bouw van een school. Uw maternale oom wil echter dat uw vader zijn gronden in Zerani verkoopt, zodat uw vader uw reis kan terugbetalen. Uw maternale oom heeft hierdoor ruzie gekregen met de broers van uw vader, die wel nog in de omgeving van Zerani zijn. Uw vader kan zelf niet meer naar het dorp terugkeren.

U bent ongeveer acht maanden onderweg geweest. Op 9 maart 2017 vroeg u in België asiel aan. Om uw asielerlaas te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: twee contracten van uw vader, foto's van uw vader werkzaam in Kama, een dreigbrief van de taliban, uw Taskara, de Taskara van uw vader, twee video's over de werkzaamheden van uw vader en de enveloppe.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er moet immers worden vastgesteld dat u de bedreigingen van de taliban en Daesh jegens uw familie niet aannemelijk kan voorstellen.

Aangaande de bedreigingen die uw vader ontving, meer bepaald in de vorm van een dreigbrief (CGVS p. 16), dient vooreerst de bedenking te worden gemaakt dat u hierover bijzonder weinig informatie heeft. Zo weet u niet wanneer of hoe uw vader die dreigbrief heeft gekregen, of waar hij zich op dat moment bevond (CGVS p. 16). U lijkt er immers wel zeker van te zijn dat de taliban op dat moment jullie woonplaats niet wisten zijn, maar u kan dit verder niet staven (CGVS p.17). Voorts weet u enkel dat uw vader ongeveer anderhalve à twee maand voor uw vertrek uit Afghanistan met u een gesprek had over de dreigbrief. Uw vader zou u in dit gesprek gevraagd hebben voorzichtig te zijn, ook met uitspraken die u deed over taliban en Daesh (CGVS p. 16). Merkwaardig genoeg verklaarde u eerder in het interview dat uw vader een dreigbrief had gekregen, maar jullie hier niets over had verteld. (CGVS p. 10). De dreigbrief werd nochtans verstuurd op 20.08.1437 in de Islamitische kalender, wat overeenkomt met 15 mei 2016 in de Gregoriaanse kalender. Uw asielaanvraag dateert echter van 9 maart 2017, en u was een jaar (CGVS p. 3) of acht maanden (Verklaring DVZ p. 10) onderweg. Gesteld dat u acht maanden onderweg was, heeft uw vader de dreigbrief een kleine twee maanden voor uw vertrek ontvangen.

Aangezien u beweert een twee maanden à anderhalve maand voor uw vertrek een gesprek te hebben gehad met uw vader over de dreigbrief, wil dit aldus zeggen dat uw vader u wél meteen heeft ingelicht over de bedreigingen. Dat u aanvankelijk beweert dat uw vader niets over de dreigbrief had verteld, tot de geruchten in het dorp de kop op staken, doet een eerste keer vragen rijzen omtrent uw verklaringen.

Verder stelt het CGVS vast dat uw familie nog minstens anderhalve maand in Zerani bleef wonen en dat uw leven, buiten de gevraagde voorzichtigheid, verder niet veranderde. Zo bleef u na de dreigbrief ook naar de school gaan (CGVS p. 16) in het naburige dorp Chicknowri, zo'n twintig minuten stappen van Zerani (CGVS p. 6). Wanneer het CGVS aangeeft dat het opmerkelijk is dat u ook na de dreigbrief nog naar school bleef gaan, beweert u dat de school ook belangrijk is, en dat de taliban niet wisten waar jullie woonden. Dit laatste blijkt immers een blote bewering, die u nergens in het gehoor verder kan staven (CGVS p. 16 en p.17). Dat uw familie in het dorp bleef wonen en dat u verder ook naar school bleef gaan, ondermijnt de ernst van de situatie.

De aanleiding waarom u en uw familie dan toch uit Zerani zijn vertrokken, is helaas niet geloofwaardig te noemen. U spreekt in dit verband steeds over de geruchten dat de taliban en Daesh naar het dorp zouden komen (CGVS p. 10). Wanneer het CGVS u meermaals om verduidelijking en details vraagt omtrent deze verklaring, blijft u telkens bijzonder vaag, waardoor het zeer lang onduidelijk is wat u precies met deze geruchten bedoelt, en hoe geruchten überhaupt aanleiding kunnen geven tot zo'n plots vertrek uit het dorp, waarbij u alles dient achter te laten (CGVS p.10). U verklaart dat dorpingen, die overigens op de hoogte waren van de bedreigingen jegens uw vader, de geruchten aan uw familie hadden verteld, waarna uw vader jullie verzocht om te vluchten. Welke dorpingen deze informatie verspreidden, weet u niet (CGVS p. 10). Nog verder aangedrongen op een duidelijkere omschrijving van de geruchten en jullie plotse vertrek uit Zerani, verklaart u uiteindelijk dat er tijdens de middag werd geschreeuwd, en dat de buren riepen dat jullie moesten vluchten. Taliban en Daesh, zo verklaart u, waren er voor jullie gekomen (CGVS p.17). Vooreerst is het bijzonder bedenkelijk dat de buren op de hoogte zouden zijn geweest van de bedreigingen van de taliban (CGVS p. 10). In de Afghaanse samenleving, heerst er door de huidige context onderling een bijzonder groot wantrouwen. Zo worden bijvoorbeeld jobs bij de overheid vaak geheim gehouden voor andere dorpingen, uit angst voor informanten. Ook uzelf schetst een beeld van uw dorp waar vreemde mensen naar uw dorp zijn verhuisd (CGVS p. 18). Dat de buren aldus op de hoogte waren van de dreigbrief van uw vader, doet de wenkbrauwen toch fronsen.

U weet verder ook niet welke buren deze informatie doorgaven. U weet enkel dat het buren waren rondom uw huis (CGVS p. 17). Dat u niet weet welke buren u hoorde schreeuwen (CGVS p. 10), is opnieuw opmerkelijk te noemen. U verklaart vervolgens dat dit de gang van zaken is in een dorp, wanneer er een incident is, dat iedereen roept (CGVS p.17). Het feit dat uw buren plots schreeuwen kan geïnterpreteerd worden als een acute bedreiging, eens te meer daar uw familie zich hierdoor heeft gesplitst en hals overkop is vertrokken in alle mogelijke richtingen (CGVS p.10). Dat de buren in deze situatie, op dergelijke onsubtiele wijze, hun nek zouden uitsteken om uw familie de kans te geven te vluchten, is wederom zeer merkwaardig te noemen. Dit kan hun immers zelf het leven kosten, gezien de vreemde mensen in uw dorp en de beweerde aantocht van de taliban en Daesh. U kan verder ook niet vertellen hoe de buren op dat moment wisten dat taliban en Daesh in aantocht waren specifiek voor uw familie (CGVS p. 17). Hoe uw buren de taliban en Daesh dan zien aankomen en weten dat ze achter uw familie komen, blijft aldus volledig gissen. Tot slot is zo'n plotse aantocht van taliban en Daesh, in een dorp gelegen in het grootstedelijk gebied van Jalalabad, en dit op klaarlichte dag, weinig plausibel te noemen. Het strookt niet met de gebruikelijke werkwijze van de taliban. Indien taliban en Daesh met uw vader wouden afrekenen, kon dit bovendien op een veel doordachtere en effectievere wijze. Kortom, bovenstaande verklaringen zijn niet realistisch beschreven en verhinderen het CGVS aldus enig geloof te kunnen hechten aan de omvang van de bedreigingen jegens uw familie en de ware redenen van uw eigen vertrek naar het buitenland.

De verklaringen die u aflegt over de reden waarom u in het bijzonder uit Afghanistan bent gevlucht, en de rest van uw familie zich nog in Afghanistan bevindt, doen de wenkbrauwen opnieuw fronsen. Afgaand op uw beweringen blijkt uw reis naar het buitenland immers meer op toeval gebaseerd te zijn. Zo verklaart u dat u, nadat uw vader die middag tegen de familie riep dat iedereen zich in veiligheid moest brengen, alleen naar uw maternale oom in het dorp Bala Deh bent gegaan (CGVS p.10), een dorp gelegen in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Eens bij uw oom aangekomen, bracht hij u naar een vriend in Kabul (CGVS p. 10), meer bepaald de buurt Arzan Qimat (CGVS p. 5), waar u nog een week verbleef. Tijdens uw verblijf in Kabul liet u echter aan uw oom weten dat u niet meer terug naar Nangarhar zou gaan, waarna uw oom zijn gronden heeft verkocht om uw reis te financieren (CGVS

p. 10). Wanneer het CGVS u vraagt hoe het komt dat uw oudste broer niet is vertrokken, verklaart u enerzijds dat hij is getrouwd, en anderzijds dat uw oom misschien uw broer naar het buitenland had gestuurd, moest hij zich die bewuste namiddag zelf bij uw oom in veiligheid hebben gebracht (CGVS p. 9). Uit het bovenstaande blijkt aldus dat u meer als bij toeval naar het buitenland bent vertrokken, en dat het verder ook uw eigen voorstel was. Dat uw oudste broer, die immers evenveel of zelfs meer gevaar zou lopen in het licht van de bedreigingen jegens uw vader, nog in Afghanistan is, en dat dit eerder een toevalligheid is, ondermijnt opnieuw de ernst van de situatie. Verwacht kan worden dat men, in een situatie waar men zeer acuut bedreigd wordt, doordachter gaat afwegen wie met de beschikbare financiële middelen in veiligheid zou worden gebracht.

Voorts beweert u dat de rest van uw familie na hun vertrek eveneens naar Arzan Qimat in Kabul zijn verhuisd (CGVS p. 5). U blijft bij hoog en bij laag beweren dat uw familie hier vrienden, kennissen noch verwanten heeft (CGVS p. 6). Nochtans weet u, in tegenstelling tot het huidig verblijf van uw vader in Kama (CGVS p. 8), precies waar uw familie zich in Kabul bevond (CGVS p. 5). Dit blijkt voorts ook de wijk te zijn waar u zelf een week voor uw vertrek bent verbleven, wat u zelf categoriseert als toeval, voor zover u weet (CGVS p.6). Dat zowel u als uw familie op verschillende tijdstippen belanden in dezelfde buurt in Kabul, en dit geheel toevallig, doet toch vragen rijzen omtrent uw eigenlijke band met de stad Kabul. Dat uw familie voorts moest vertrekken naar Kama omwille van het ontbreken van een netwerk, het dure leven in Kabul en een nieuwe bedreiging van de taliban (CGVS p. 8), kan opnieuw niet worden aangenomen. Vooreerst blijkt uit het voorgaande dat er geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom u uit Zerani bent gevlucht. Daarnaast moet eveneens worden vastgesteld dat het districtscentrum van Kama zich slechts op 20 kilometer van Jalalabad bevindt, in tegenstelling tot Kabul dat zich meer dan 100 kilometer van Jalalabad bevindt. Indien de taliban uw vader zouden kunnen traceren in Kabul stad, garandeert het nabije district Kama, gelegen in dezelfde provincie als uw eigen dorp, Nangarhar, allerminst dat uw vader daar zou kunnen ontkomen aan de taliban. Voorts legt u ook foto's neer van de werkzaamheden van uw vader in Kama, waaruit blijkt dat uw vader er zijn werkzaamheden uitvoert in het openbaar en op openbare evenementen, wat impliceert dat uw vader in het district Kama niet tracht onder de radar te blijven uit angst voor de taliban. Er heerst dan ook een sterk vermoeden dat uw vader Kama voor Kabul heeft ingeruild omwille van nieuwe projecten op zijn werk, eerder dan een werkelijke vrees voor vervolging in Zerani en Kabul stad. Dit blijkt eveneens door het feit dat uw vader kort na zijn vertrek naar Kama, daar ook een contract ondertekende met betrekking tot de bouw van een nieuwe school.

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw vader, toen hij zich in Kama bevond, nog een bezoek heeft gebracht aan uw school in Chicknowri, en dit met oog op een attest van schoolcarrière (CGVS p. 12). Zoals hierboven reeds aangehaald omschrijft u Chicknowri echter als een dorp, twintig minuten stappen van uw eigen dorp (CGVS p. 6). Indien uw vader zich door bedreigingen van de taliban in Zerani en in de stad Kabul, uiteindelijk heeft moeten vestigen in het district Kama, en zich niet meer in zijn eigen dorp kan begeven (CGVS p. 19), is zijn bezoek aan uw school in Chicknowri zeer bevreemdend te noemen. Eens te meer daar blijkt dat hij, wat betreft de documenten, kon rekenen op andere familieleden (CGVS p.3 en p. 12). Uw verklaring dat uw vader bang is en zodus ook niet meer naar de stad gaat (CGVS p. 8), rijmt allerminst met het bezoek van uw vader aan uw school. Hoewel Chicknowri als dorp wordt benoemd, is dit dorp volledig opgeslorpt in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Verder stelt het CGVS de functie van uw vader bij het bouwen van scholen niet in vraag. Louter het profiel van uw vader is echter niet voldoende om in aanmerking tot komen voor een statuut van vluchteling. Hierbij moet worden opgemerkt dat de bedreigingen jegens uw vader niet geheel aannemelijk zijn. Voorts uit het CGVS een vermoeden dat de band van uw familie met de wijk Azrat Qimat in Kabul groter is dan dat u laat uitschijnen. Eveneens zijn er grondige redenen om de ware reden van uw vaders verhuis van Kabul naar Kama, in vraag te stellen. Gezien bovenstaande analyse kan dan ook niet worden aangenomen dat de rest van uw familie vandaag eveneens in Kama leeft, en dit ten gevolge van de vervolging van de taliban jegens uw vader. Uw vrees dient aldus nog steeds te worden beoordeeld ten aanzien van het dorp Zerani, gelegen in Surkhrod district te Nangarhar. U heeft in het grootstedelijk gebied bovendien ook ooms wonen (CGVS p. 11).

Gezien bovenstaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een

reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie echter niet ombuigen. De contracten van uw vader uit Kama en Logar, alsook de foto's en de films aangaande de job van uw vader, die u op het CGVS neerlegt, vormen enkel een bewijs voor de functie van uw vader, die het CGVS niet in twijfel trekt. Ze bevatten echter geen bewijswaarde met betrekking tot de werkelijke vervolging die uw vader zou hebben ondergaan. Verder legt u ook een attest neer van uw school in Chicknowri, alsook uw Taskara, de Taskara van uw vader en de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd. Deze documenten vormen hoogstens een bewijs van uw afkomst, en hebben opnieuw geen bewijswaarde aangaande uw vluchtmotieven. Tot slot legt u ook een dreigbrief neer van de taliban, gericht aan uw vader. Een dergelijke document is echter niet voldoende om uw vluchtmotieven hard te maken. Het dient te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Het is immers zo dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon

als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker werpt vooreerst op dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de door hem verklaarde vrees om te worden gerekruteerd door een gewapende groep in Afghanistan te onderzoeken. Verzoeker wijst er vervolgens op dat uit de door hem gevoegde landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Nangarhar er sterk op achteruit gaat en de overheid er steeds meer controle verliest (stuk 2) en dat de taliban zelf aangeeft vijftig procent van het district Surkhrod in handen te hebben, net als *quasi* het volledige district Kama (stuk 3). Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende bronnen met betrekking tot gedwongen rekrutering door de taliban (stukken 4-11). Verzoeker besluit hieruit dat hij duidelijk een risico loopt om door de taliban te worden gerekruteerd en stelt dat hij dit ook reeds heeft aangegeven tijdens zijn gehoor.

Verder citeert verzoeker uit een rapport van EASO waarin gewag wordt gemaakt van problemen die Afghaanse jongeren bij terugkeer naar Afghanistan kunnen krijgen met de Afghaanse gemeenschap (stuk 12). Verzoeker stelt verder dat teruggekeerde Afghaanse asielzoekers bijzonder kwetsbaar zijn door hun associatie met het Westen en psychologische problemen als gevolg van de cultuurschok die zij zouden ervaren. Verzoeker wijst er in dit verband tevens op dat in de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 een apart risicoprofiel wordt voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren en dat de Raad reeds een beslissing van de commissaris-generaal heeft vernietigd omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht. Verzoeker besluit dat er een reëel risico bestaat dat hij als jonge Afghaan die een tijd in Europa heeft doorgebracht zal gezien worden als iemand die zijn land en religie verloochend heeft en daardoor een risico loopt op zowel ontvoering als geweld.

Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing over de bedreiging door de taliban zet verzoeker het volgende uiteen:

"Zoals supra uiteengezet beperkt verwerende partij zich in de bestreden beslissing tot een argumentatie waarom verzoekers verklaringen niet overtuigend zouden zijn. De redenen die worden aangehaald kunnen echter logisch worden verklaard en zijn bijgevolg geenszins voldoende om te besluiten tot ongelooftwaardigheid.

2.1. De bestreden beslissing verwijst vooreerst naar zogenaamde onduidelijkheid over de dreigbrief die verzoekers vader heeft ontvangen. Daarbij wordt tevens gewezen op een zogenaamde tegenstrijdigheid over het ogenblik waarop verzoeker op de hoogte werd gebracht van deze dreigbrief.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker slechts weinig informatie kan geven over de omstandigheden van deze dreigbrief. Zij gaat echter volledig voorbij aan de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd : Verzoeker stelde namelijk duidelijk dat zijn vader vlak voor verzoekers vertrek uit Afghanistan werkzaam was in een andere provincie, hij dacht Kandahar (gehoorverslag CGVS p. 15). Aangezien verzoekers vader steeds andere projecten uitvoert op verschillende plaatsen in heel Afghanistan, en daarbij ook steeds enkele weken/maanden van huis was, is het voor verzoeker bijzonder moeilijk om bij te houden waar hij op welk ogenblik verbleef. Het is al helemaal onmogelijk noch belangrijk om telkens de precieze locatie bij te houden van zijn vaders werkzaamheden. Om deze reden moest hij dan ook het antwoord schuldig blijven op de vraag waar en in welke omstandigheden zijn vader precies de brief heeft ontvangen. Daarbij mag ook niet uit het oog worden verloren dat het hoogst ongebruikelijk is in de Afghaanse cultuur om over dergelijke zaken in detail te spreken.

De dreigbrief zelf die door verzoeker aan verwerende partij werd bezorgd stelt echter wel duidelijk waar deze werd afgeleverd, namelijk niet in het dorp Zerani van waar verzoeker afkomstig is. Verzoekers vader ontving deze dreigbrief op zijn werk. Gezien dit in een andere provincie gelegen was én verzoekers vader maandenlang op dezelfde plek verbleef tijdens de looptijd van een project, is het logisch dat de lokale Talibanleiders in Kandahar niet (onmiddellijk) op de hoogte waren van de exacte woonplaats van verzoekers gezin in Nangarhar. Om deze reden kon het gezin dan ook, mits enige voorzichtigheid, in hun eigen dorp blijven wonen. Daarbij verklaarde verzoeker duidelijk dat hij enkel nog naar school ging, maar voor de rest amper nog buitenkwam.

Verwerende partij stelt dat verzoeker dit element verder niet kan staven, doch het is verzoeker volstrekt onduidelijk op welke manier hij nog meer zou moeten aantonen dat de lokale Talibanleiders in Kandahar toen niet op de hoogte waren van hun adres in Nangarhar. De provincie Kandahar wordt namelijk van de provincie Nangarhar gescheiden door drie tussenliggende provincies. De hoofdplaats Kandahar ligt 650 kilometer verwijderd van de hoofdplaats Jalalabad. Bovendien is de Taliban erg gedecentraliseerd. Er is dan ook geen enkele objectieve reden voorhanden om aan verzoekers verklaringen hieromtrent te twifelen.

Daarnaast is het eveneens correct dat verzoekers vader hem niet onmiddellijk op de hoogte heeft gebracht van het ontvangen van de dreigbrief. Pas toen hij een tweetal weken later terug naar huis kwam om zijn familie te bezoeken vertelde hij zijn naasten over het bestaan van de brief, en waarschuwde hij zijn gezin om uit het vizier te blijven van de gewapende groepen in de regio. Dit blijkt ook duidelijk uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor. Verwerende partij ziet aldus een tegenstrijdigheid die er niet is.

Daarbij wenst verzoeker eveneens te verwijzen naar beschikbare landeninformatie die bevestigt dat personen die in constructie werken een verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door de Taliban : "Sources reported several cases of intentionally limiting the space of construction actors by insurgents. They attacked the worksites, workers and materials on the site, and abducted workers or staff in different regions in Afghanistan. Examples are available of attacks on staff working on projects for the government, international organisations, US PRT contractors, foreign construction companies, on prestigious projects and on roadworks causing a tactical disadvantage for the insurgents. In other cases, construction was allowed by the insurgents for the benefit of the population.

Analysis — intimidation and targeting of construction workers

Ahmad Quraishi stated that construction workers might face targeting when they are on duty, but not when off duty. A political analyst in Kabul agreed with this. At least one episode is supportive of this statement: NGO employees told insurgents at an illegal checkpoint that they worked for a private construction company and they were allowed to continue their journey. A local contact in the south-east agreed with this to some extent but added that it could depend on the nature of the job and gave the example of IMF contractors. There was no evidence found of the tracking down of individual construction workers when they were off duty by insurgents.

Conclusions

Construction workers could face a risk of being targeted by insurgents while they are on duty or on site in different regions of Afghanistan.

When construction workers are off duty, they, in general, do not risk being targeted by insurgents because of their job, unless a circumstance increases the risk (e.g. working for an IMF contractor)." (stuk 13, p.87)

Ook in het licht van de beschikbare landeninformatie is verzoekers asielrelaas bijgevolg volstrekt geloofwaardig.

2.2. Vervolgens stelt verwerende partij zich vragen bij de concrete aanleiding van verzoekers vertrek uit Zerani, namelijk de aantocht van Daesh en de Taliban. Ook dit element uit verzoekers asielrelaas werd volledig uit haar context gerukt door verwerende partij.

Zoals verzoeker steeds verklaarde tijdens zijn gehoor waren op een bepaalde dag de Taliban en Daesh rond de middag in aantocht naar zijn dorp Zerani. Verzoeker stelde eveneens formeel dat zijn vader zijn naaste vrienden in het dorp op de hoogte had gebracht van de dreigbrief die hij had ontvangen (gehoorverslag CGVS p. 17).

Verwerende partij tracht in de bestreden beslissing te laten uitschijnen dat verzoekers vader in het openbaar aan het hele dorp was gaan verkondigen dat hij een dreigbrief heeft ontvangen, waarvan hij de instructies niet heeft opgevolgd, en dat de dorpelingen met gevaar voor eigen leven al dan niet van op straat verzoekers gezin toeriepen dat de Taliban met het specifieke doel zijn familie kwaad te doen onderweg was naar het dorp. Dit stemt echter geenszins overeen met de realiteit noch met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Wanneer de Taliban en/of Daesh zich op klaarlichte dag naar een dorp begeven voorspelt dit namelijk nooit veel goeds. Om deze reden breekt er dan ook steeds paniek uit bij de dorpelingen, die trachten om zich te verbergen, hun familie in veiligheid te brengen, enzovoort. Dit is dan ook exact wat er gebeurde op het ogenblik dat verzoeker zijn dorp heeft verlaten. In het dorp werden geruchten opgevangen dat de Taliban en Daesh in aantocht waren, er brak paniek uit, men begon te roepen en enkele dorpelingen die goede vrienden of zelfs familieleden waren van verzoekers vader trachtten hem ook te waarschuwen van hun komst daar zij misschien wel achter hem waren aangekomen (gehoorverslag CGVS p. 10, 17). Hierop is verzoekers gezin uiteen gestoven en trachtte ieder apart zichzelf in veiligheid te brengen.

Verzoeker heeft wel degelijk duidelijke en plausibele verklaringen hierover afgelegd, ook al begreep hij aanvankelijk niet zo goed wat er net van hem verwacht werd tijdens het gehoor.

Verwerende partij acht het bovendien merkwaardig dat de burens op de hoogte waren van de dreigbrief die aan verzoekers vader werd gestuurd. Het is echter zo dat de naaste burens van het gezin ofwel familieleden waren van verzoeker, ofwel jarenlange vrienden. Aangezien verzoekers vader vaak langere tijd van huis was vroeg hij aan de mannelijke burens/familieleden om een oogje in het zeil te houden tijdens zijn afwezigheid. Dit was des te belangrijker na het ontvangen van de dreigbrief, waardoor hij ook besloot hen daarvan op de hoogte te brengen. Dit is een volkomen logische reactie, waarvoor wederom geen enkele objectieve reden voorhanden is om eraan te twijfelen.

Het is niet omdat in het algemeen een klimaat van wantrouwen heerst in Afghanistan dat het daardoor volstrekt onmogelijk is dat bepaalde personen, familieleden nota bene, elkaar in vertrouwen kunnen nemen over hun individuele problemen.

Daarenboven is het geenszins verwonderlijk dat dorpelingen hadden opgevangen dat de Taliban in aantocht was en mekaar daarvan op de hoogte trachtten te brengen. Verzoeker ziet niet in waarom dit door verwerende partij als 'zeer merkwaardig' wordt bestempeld. Uiteraard kon men nooit zeker weten of de Taliban en/of Daesh achter verzoekers gezin aankwam, maar gelet op de problematiek met de dreigbrief kon het ook zeker niet worden uitgesloten dat hij in de problemen zou raken, waardoor het gezin besloot halsoverkop te vertrekken en zichzelf in veiligheid te brengen.

Voorts is het volstrekt onduidelijk waarop verwerende partij zich baseert om te concluderen dat het binnenvallen van de Taliban in een dorp op klaarlichte dag onrealistisch zou zijn.

Er bevindt zich geen enkele informatie in het administratief dossier dat deze 'gebruikelijke werkwijze' van de Taliban toelicht. Bovendien stelde verzoeker dat dit zowel de Taliban als Daesh kon zijn geweest, en volstaat het bijgevolg niet om louter te verwijzen naar de gebruikelijke werkwijze van de Taliban. Ondanks verweersters volharding in het bestaan van een zogenaamd grootstedelijk gebied Jalalabad dient ten slotte eveneens te worden opgemerkt dat dit 'grootstedelijk gebied' qua veiligheidssituatie geenszins zonder meer bij Jalalabad kan worden gerekend (cf. infra). De veiligheidssituatie is er nog steeds zeer volatiel én bovendien dateert het incident van een tweetal jaren geleden toen er bij verwerende partij nog geen sprake was van een zogenaamd grootstedelijk gebied.

Verzoeker ziet bijgevolg niet in hoe zijn verklaringen onrealistisch zouden kunnen zijn, nu zij perfect overeenstemmen met de werkwijze van de Taliban, en de gebruikelijke toestand bij bepaalde veiligheidsincidenten in de regio.

2.3. Ten derde stelt de bestreden beslissing dat verzoekers vertrek uit Afghanistan eerder toevallig zou zijn, doordat hij bij zijn oom in Bala Deh was beland en die hem had weggestuurd.

Een van de elementen die verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat verzoekers vertrek uit Afghanistan 'toeval' zou zijn is dat zijn vertrek zijn eigen voorstel was. Het is echter niet meer dan logisch dat iemand die voelt dat zijn situatie op een bepaalde plaats enorm onveilig is geworden zélf voorstelt daar niet naar te willen terugkeren. Het feit dat hij zelf aangeeft te willen vertrekken toont net aan dat verzoeker wel degelijk een oprechte, individuele vrees heeft en niet om opportunistische redenen werd weggestuurd door zijn familieleden.

Daarnaast gaf verzoeker eveneens aan dat zijn oudere broer reeds getrouwd was, en dat het voor hem bijgevolg moeilijker was om alles achter te laten en naar België te vertrekken.

Verwerende partij gaat er eveneens volledig aan voorbij dat door het plotse vertrek verzoeker alle contact verloren was met zijn familie, tot hij in Servië was. In tegenstelling tot wat verweester lijkt te denken gaat men geenszins in een prangende gevaarlijke situatie waar men halsoverkop alles heeft moeten achtergelaten, met iedereen rond de tafel zitten en een doordachte beslissing nemen over wie al dan niet in veiligheid mag worden gebracht.

Daarbij verklaarde verzoeker ook nooit dat de rest van zijn familie geen gevaar meer zou lopen in Afghanistan.

Zelfs al zou verzoeker 'geluk' hebben gehad door de vlucht naar zijn oom, in de zin dat anders misschien zijn broer en niet hij naar Europa zou zijn gestuurd, dan nog doet dit geen afbreuk aan de vrees die hij koestert ten aanzien van zijn land.

2.4. Ten slotte twijfelt verwerende partij aan het feit dat verzoeker en zijn gezin geen banden hebben met de stad Kabul, aangezien zowel verzoeker als later zijn gezin allebei (tijdelijk) naar Arzan Qimat in de stad Kabul zijn verhuisd.

Zoals verzoeker aangaf tijdens zijn gehoor verbleef hij in Arzan Qimat te Kabul, bij een vriend van zijn oom langs moederszijde (gehoorverslag CGVS p. 5). Na zijn vertrek uit Zerani was hij alle contact met zijn familie verloren. Pas in Servië kreeg hij opnieuw zijn vader aan de telefoon, die hem vertelde dat zij ondertussen ook naar Arzan Qimat verhuisd waren. Verzoeker stelt duidelijk niet te weten waarom zij precies voor Arzan Qimat hebben gekozen, wat volkomen begrijpelijk is aangezien hij niet bij de beslissing betrokken was, en hij ook vooral wilde weten of zij veilig waren, niet waarom ze naar welke precieze plek zijn gegaan. Aangezien een vriend van zijn oom verblijft in Arzan Qimat is het geenszins onwaarschijnlijk dat het gezin eveneens tijdelijk haar intrek had genomen bij deze vriend, of iemand uit zijn netwerk, tot zij hun leven terug op de rails kregen op een andere plaats.

Verzoekers gezin blijft verhuizen van de ene plek naar de andere om te vermijden in handen te vallen van de Taliban.

Ondergeschikt, zelfs indien uw Raad geen geloof zou hechten aan de hoofdreden voor het vertrek van verzoekers gezin uit Kabul (namelijk de problematiek met de Taliban), dan zijn er nog talrijke andere redenen waarom het gezin diende te vertrekken uit de stad. Ze hadden daar geen netwerk, het leven in de stad is bijzonder duur, verzoekers vader vond er geen werk, enzovoort (gehoorverslag CGVS p.8).

Er is dan ook geen enkele reden om te twifelen aan verzoekers verklaringen geen banden te hebben met de stad Kabul.

Verzoeker heeft steeds naar zijn beste vermogen geantwoord op de vragen die door verwerende partij werden gesteld. Mocht zij twifelen aan deze gebeurtenissen kon zij steeds vragen om meer voorbeelden of details te verschaffen. Verwerende partij heeft echter geen moeite gedaan om meer informatie te verkrijgen van verzoeker en handelde daardoor hoogst onzorgvuldig. Er werden amper vragen gesteld, aangepast aan verzoekers leefwereld, om de waarachtigheid van zijn verklaringen te achterhalen.

Dit geldt eens te meer in het geval van een minderjarige asielzoeker waarbij een verschuiving plaatsvindt van de bewijslast. In de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omtrent asielaanvragen van minderjarigen valt het volgende te lezen:

"Although the burden of proof usually is shared between the examiner and the applicant in adult claims, it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. Similarly, the child should be given the benefit of the doubt should there be some concern regarding the credibility of parts of his/her claim".¹

We kunnen concluderen dat de redenen die door verwerende partij worden aangehaald niet van die aard zijn om verzoeker het vluchtelingenstatuut te weigeren. Verzoeker legde duidelijke, coherente verklaringen af, die overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie. Bovendien heeft hij duidelijk aangegeven nog een tweede vrees te koesteren, namelijk gedwongen te worden gerekruteerd door gewapende groepen, dewelke op geen enkele manier werd onderzocht door verwerende partij."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

1. Verzoekers werkelijke regio van herkomst

De bestreden beslissing stelt :

"(...)"

De beslissing vermeldt verder dat verzoekers dorp tot het zogenaamd grootstedelijk gebied Jalalabad zou behoren en dat bijgevolg de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing onterecht geen geloof hechtte aan verzoekers problemen in Afghanistan waardoor zijn gezin uiteindelijk verhuisde naar Kama (cf. supra eerste middel). De veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dient dan ook te worden bekeken ten aanzien van het district Kama en niet ten aanzien van Zerani waar verzoeker geboren en opgegroeid is. Zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie stuk 2) is de actuele veiligheidssituatie in Kama (en de rest van de provincie Nangarhar) zeer volatiel. Verwerende partij erkent dit ook en kent in principe de subsidiaire beschermingsstatus toe aan personen die van de provincie Nangarhar afkomstig zijn, met uitzondering van de stad Jalalabad.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat de informatie met betrekking tot het district Kama dat aan het administratief dossier werd toegevoegd dateert van het jaar 2011 en bijgevolg erg verouderd is.

Ondergeschikt, indien Uw Raad toch van mening is dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen in Afghanistan is het nog steeds mogelijk dat zijn gezin om andere dan de aangehaalde redenen verhuisde naar Kama.

Vooreerst blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat verwerende partij niet twijfelt aan de verhuis van verzoekers gezin naar Kabul.

Meer zelfs, verwerende partij verdacht verzoeker ervan hechtere banden te hebben met de stad Kabul dan hij laat uitschijnen (cf. supra 2.4.). Daarbij stelt de bestreden beslissing letterlijk "Er heerst dan ook een sterk vermoeden dat uw vader Kama voor Kabul heeft ingeruild omwille van nieuwe projecten op zijn werk, eerder dan een werkelijke vrees voor vervolging in Zerani en Kabul stad".

Verwerende partij stelt voorts uitdrukkelijk niet te twifelen aan het beroep van verzoekers vader (bestreden beslissing p.3). Het feit dat verzoekers vader een job heeft in Kama en daar woonachtig is nu wordt bijgevolg eveneens door verwerende partij aanvaard.

Verzoeker gaf bovendien verschillende redenen bovenop de problematiek met de Taliban waarom het gezin besloot te verhuizen naar Kabul, en later naar Kama. Zo haalde verzoeker een grote familieruzie aan die gestart is tussen zijn vader en zijn oom omtrent de betaling van de reis naar Europa (gehoorverslag CGVS p. 19). Daarnaast verklaarde hij ook dat het zeer moeilijk was om in Kabul te blijven wonen. Zo stelde hij dat de huurprijs van de woningen daar enorm duur was, dat zijn vader er niet werkte, dat ze daar niet over een netwerk beschikken, enzovoort (gehoorverslag CGVS p. 8).

Er kan dan ook niet worden getwijfeld aan de verhuis van verzoekers gezin vanuit Kabul naar het district Kama.

Desondanks besloot verwerende partij toch de herkomst en veiligheidssituatie ten aanzien van het dorp Zerani te beoordelen.

Rekening houdend met het hoger belang van het kind (artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 3 Kinderrechtenverdrag, artikel 74/13 Vreemdelingenwet) is het duidelijk dat verzoekers belangen bij een eventuele gedwongen terugkeer bij zijn familie liggen. Daarbij dient men de situatie in aanmerking te nemen in de provincie waar de ouders van de verzoeker zich bevinden.

Dit werd ook bevestigd door Uw Raad in arrest nr. 48 387 van 21 september 2010 : "(...)"

In casu is het duidelijk dat verzoekers gezin, om alle hierboven aangehaalde redenen, ditmaal wel verzoekers vader is gevolgd en bijgevolg verhuisd is naar het district Kama, waardoor de veiligheidssituatie aldaar in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Dit element werd echter volledig naast zich neergelegd door verwerende partij.

2. Verzoekers geboortedorp Zerani

Ondergeschikt, indien uw Raad toch van mening zou zijn dat de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstregio wel degelijk ten aanzien van Zerani dient te worden bekeken, wenst verzoeker het volgende op te merken.

Verwerende partij erkent dat verzoeker afkomstig is uit (of toch een deel van zijn leven heeft doorgebracht in, cf. supra) het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Verwerende partij wijst er echter in de bestreden beslissing op dat voor verzoeker als regio van herkomst Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, wordt gehanteerd. Hoewel de verwerende partij erkent dat Jalalabad stad in een ander district ligt dan het Surkhrod district waarin het dorp van verzoeker gelegen is, argumenteert verwerende partij dat de stad Jalalabad de districtsgrenzen overschrijdt.

Volgens verwerende partij liggen "[b]epaalde buitenwijken van de stad Jalalabad (...) in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar". De verwerende partij stelt ook: "De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel."

Verwerende partij oordeelde volledig onterecht dat verzoekers dorp een buitenwijk vormt van Jalalabad en dat als dusdanig haar veiligheidssituatie overeenkomt met deze van Jalalabad. De veiligheidssituatie van Zerani moet daarentegen onafhankelijk worden beoordeeld van deze van de stad Jalalabad om de redenen die hierna worden uiteengezet :

2.1. Het districtshuis van Surkhrod is nog steeds het administratieve centrum voor verzoeker

Voor verzoeker blijft het districtshuis van Surkhrod het bevoegde districtshuis voor al zijn administratie en alles wat burgerlijke stand betreft.

Dit betekent dat verzoeker zich door onveilig gebied dient te begeven om het minste papierwerk te regelen. Hij kan hiervoor niet in de stad Jalalabad terecht. Verwerende partij mag het dorp van verzoeker immers tot de stad Jalalabad rekenen, het blijft nog steeds de Afghaanse overheid die de administratieve grenzen van districten (en dus de bevoegde districts- huizen) bepaalt. Tot op heden is de Afghaanse overheid de nieuwe invulling die verwerende partij geeft aan de stad Jalalabad niet gevolgd, en valt verzoekers dorp administratief in het district Surkhrod.

Het districtscentrum van Surkhrod ligt ver van de stad Jalalabad, en kan onmogelijk tot het verstedelijk gebied van Jalalabad gerekend worden. Het kan dan ook niet betwist worden dat dit districtscentrum zich in onveilig gebied bevindt, en verzoeker zich noodgedwongen op (nog) onveilig(-er) terrein zal moeten wagen, minstens om zijn administratie te regelen.

2.2. Gebrekkig onderzoek verwerende partij

2.2.1. Verwerende partij meent dat het dorp Zerani tot het grootstedelijk gebied Jalalabad gerekend kan worden, en dat de veiligheidsanalyse die voor de stad Jalalabad werd gemaakt, dan ook betrekking heeft op het dorp Zerani.

Deze aannames worden echter op geen enkel moment deugdelijk onderbouwd. Objectieve landeninformatie die de conclusies van verwerende partij ondersteunt, ontbreekt.

Verwerende partij stelt vooreerst in het administratief dossier een kaart van UNOCHA te hebben aangepast door een kaart van GIRoA er op te hebben getransponeerd, om zo te besluiten dat al deze regio's binnen het grootstedelijk gebied Jalalabad gelegen zijn.

Men kan op basis van de zeer uitgezoomde en onduidelijke GIRoA kaarten onmogelijk afleiden wat de exacte grenzen zijn van deze zogenaamde buitenwijken die toch bij de stad Jalalabad horen. Plaatsnamen komen namelijk niet voor op deze kaart, en ook ingezoomd kan men onmogelijk de exacte grenzen ontcijferen gezien de ontzettend lage resolutie van de afbeelding.

Dit blijkt ook uit de COI Focus zelf, namelijk dat verwerende partij niet zeker weet welke gebieden nu allemaal tot het verstedelijk gebied Jalalabad kunnen gerekend worden. Verwerende partij geeft geen enkele informatie over de grenzen van het grootstedelijk gebied, noch om welke wijken het precies gaat of op basis van welke criteria een dorp al dan niet tot het grootstedelijk gebied wordt gerekend.

De COI Focus geeft zelf aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen.

Er is geen enkele informatie in het dossier terug te vinden over de reden waarom verzoekers dorp binnen het zogenaamde grootstedelijk gebied Jalalabad zou vallen.

Het gebrek aan objectieve informatie hieromtrent is zeer zorgwekkend - men gaat de dorpen rond Jalalabad met de natte vinger naar goedgevoelen als 'buitenwijken' bestempelen zonder objectieve basis.

De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkhrod, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.

Geen van deze gebieden die in persberichten beschouwd worden als buitenwijken van Jalalabad, betreffen het dorp Zerani, van waar verzoeker afkomstig is.

2.2.2. Verwerende partij voert voorts ook geen enkele informatie aan die toelaat te kunnen begrijpen waarom Zerani niet alleen qua ligging maar ook qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad wordt gerekend door het CGVS.

De COI Focus die in het administratief dossier terug te vinden is, betreft namelijk louter de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

De COI Focus besluit zelfs met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad zoals gedefinieerd op de kaarten van UNOCHA, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden (COI Focus p.9). De veiligheidsanalyse van CEDOCA heeft bijgevolg enkel betrekking op de situatie in het administratieve district Jalalabad, en niet het zogenaamde grootstedelijk gebied Jalalabad.

Zoals duidelijk blijkt uit de kaarten van UNOCHA ligt verzoekers dorp wel degelijk buiten het administratieve district Jalalabad (stuk 17).

Het is dan ook volstrekt onduidelijk op basis van welke criteria de analyse van de veiligheidssituatie in het district Jalalabad ook zou volstaan voor verzoekers dorp Zerani, en het is bijgevolg eveneens onduidelijk of deze criteria legitiem zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Surkhrod nog steeds bijzonder volatiel is (stuk 2). Verwerende partij erkent dit ook en kent de subsidiaire beschermingsstatus toe aan asielzoekers die afkomstig zijn uit het district, met uitzondering van het zogenaamd grootstedelijk gebied.

Er wordt echter nergens gemotiveerd waarom het grootstedelijk gebied wel veilig zou zijn, in tegenstelling tot de rest van het district. Verwerende partij baseert zich voor de veiligheidssituatie in het dorp Zerani volledig op incidenten binnen het administratief district Jalalabad, waarmee zij hoogst onzorgvuldig handelde.

2.3. Veiligheidssituatie in Surkhrod district

Het beleid van het CGVS stelt dat het district Surkhrod een onveilige regio is waarvoor de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Dit is in lijn met wat in verschillende COI's wordt gesteld over deze regio. Het EASO rapport van november 2016 (stuk 5) stelde dat de veiligheidssituatie in Nangarhar ernstig is verslechterd de laatste jaren (p. 108). In de COI Focus die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier kan het volgende worden gelezen betreffende Surkhrod :
"(...)" (p.21)

Een aantal recente incidenten in Surkhrod bevestigen deze veiligheidsanalyse. De voorbeelden zijn legio :

- Augustus 2017: slachtoffers tijdens begrafenis door een raket van de Taliban (stuk 14)*
- Juni 2017: vier doden bij aanval in auto (stuk 15)*
- Maart 2017: zelfmoordaanslag in Hajarat met minstens één dodelijk slachtoffer (stuk 16)*
- Januari 2017: zeven burgerdoden na een bom langs de kant van de weg (stuk 17)*
- ...*

Als dusdanig moet besloten worden dat de veiligheidssituatie in het district Surkhrod wel degelijk van die aard is dat de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt.

2.4. Veiligheidssituatie in Jalalabad

Ondergeschikt wenst verzoeker het volgende op te merken. Zelfs al zou Zerani toch bij Jalalabad gerekend worden dient er ook opgemerkt te worden dat de veiligheidsanalyse van Jalalabad die verwerende partij in de bestreden beslissing maakt op een bijzonder optimistische lezing berust van de COI Focus. Het blijkt immers uit de laatste COI Focus voor Jalalabad dat de veiligheidssituatie drastisch is verslechterd.

Uit de geheime cijfers van CEDOCA zou blijken dat er voor de periode januari tot augustus 2016 meer dan 5 maal zoveel burgerslachtoffers vielen in Jalalabad dan voor Kandahar, waarvoor nochtans subsidiaire bescherming geldt.

De bronnen van CEDOCA geven aan dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerdoden in steden drastisch is toegenomen, tot meer dan 40 procent voorbij het aantal burgerdoden in Kaboel. CEDOCA refereert daarbij naar burgerdoelwitten en het feit dat de overgrote meerderheid van de slachtoffers burgers betreffen, en dat zelfs aanslagen worden gepleegd met burgerinfrastructuur als doelwit. Volgens UNOCHA heeft het aantal IDP's in Jalalabad een kritiek punt bereikt waarbij infrastructuur en middelen uitgeput zijn geraakt.

In dit licht kan er ook verwezen worden naar een aantal recente incidenten die plaats hebben gevonden in Jalalabad. Zo was er o.a. een explosie dichtbij de consulaire gebouwen van India, Pakistan en Iran, een explosie bij Bazai Msjid, raakten 3 sporters gewond door een landmijn, werden 12 nieuwe rekruten gedood bij een zelfmoordaanslag,.... (stukken 18-22)

Daarenboven is Nangarhar de broeihaard voor IS in Afghanistan zoals het EASO rapport aangeeft. "(...)" (stuk 2, p. 38, 197)

De aanwezigheid van IS in Jalalabad werd onlangs nog zeer duidelijk bij een door hen uitgevoerde aanslag op een TV station in de stad (stuk 28).

Dit zijn allemaal drastische wijzingen en evoluties sinds de vorige COI Focus Jalalabad en er kan niet ingezien worden op welke gronden de regio nu nog als 'veilig' kan bestempeld worden.

Daarenboven moet de verslechterde situatie in Afghanistan in het algemeen ook in rekening worden gebracht.

"Conflict-related violence exacted a heavy toll on Afghanistan in 2016, with an overall deterioration in civilian protection and the highest total civilian casualties recorded since 2009 when UNAMA began systematic documentation of civilian casualties."²

2.5. Jalalabad niet veilig bereikbaar

Uit de COI Focus blijkt dat Jalalabad enkel bereikbaar is vanuit Kabul over de weg.

In 2016 is de weg tussen Jalalabad en Kaboel een belangrijk doelwit geworden van gewapende groeperingen. Recent zijn ook twee Pakistaanse diplomaten vermist geraakt op de weg van Jalalabad naar Pakistan (stuk 29).

Zoals supra (eerste middel) reeds opgemerkt laat de veiligheid op deze weg erg te wensen over.

*De COI Focus omschrijft dit als volgt:
(...)*

Men mag van verzoeker niet verwachten dat hij terugkeert naar zijn dorp, indien dit niet op een veilige manier bereikbaar is."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- EASO, Country of Origin Information Report "Afghanistan: security situation", december 2017, p. 32-40 en 195-201 (stuk 2);*
- Commission for Cultural Affairs of the Islamic Emirate of Afghanistan, Percent of Country under the control of Mujahideen of Islamic Emirate, 26 maart 2017 (stuk 3);*
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, p. 34-47 (stuk 4);*
- UNAMA, United Nations in Afghanistan - Population Movement Bulletin, 14 april 2016 (stuk 5);*
- UNAMA, Afghanistan Midyear Report 2016. Protection of Civilians in Armed Conflict, juli 2016, p. 17-25 (stuk 6);*
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Child Soldier Recruitment Surges", 17 februari 2016 (stuk 7);*
- EASO, Country of Origin Information Report "Afghanistan – Recruitment by armed groups", september 2016 (stuk 8);*
- Landinfo, "Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29 juni 2017 (stuk 9);*

- Amnesty International, *Opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies – Recruitment"*, juli 2012 (stuk 10);
- Asylos, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 29-42 (stuk 11);
- EASO, Country of Origin Information Report *"Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms"*, december 2017, p. 92-107 (stuk 12);
- EASO, Country of Origin Information Report *"Afghanistan: Insurgent strategies – Intimidation and targeted violence against Afghans"*, december 2012, p. 85-87 (stuk 13);
- Pajhwok Afghan News, *"Taliban Rocket kills 1 injures 5 in Nangarhar"*, 16 augustus 2017 (stuk 14);
- Islamic Emirate of Afghanistan, *"Vehicle destroyed in Surkh Rod, 4 killed"*, 14 juni 2017 (stuk 15);
- Tolo News, *"At least one dead in Nangarhar Suicide Attack"*, 17 maart 2017 (stuk 16);
- Gandhara, *"Roadside Bomb Kills Seven Civilians in Eastern Afghanistan"*, 15 januari 2017 (stuk 17);
- Pajhwok Afghan News, *"Blast near consulates in Jalalabad causes no casualties"*, 5 januari 2016 (stuk 18);
- Pajhwok Afghan News, *"One dead, one wounded in Jalalabad explosion"*, 10 september 2016 (stuk 19);
- Pajhwok Afghan News, *"5 sportsmen injured in Jalalabad blast"*, 28 augustus 2016 (stuk 20);
- Theblaze, *"Afghan Official: Suicide Bombing Kills 12 New Army Recruits"*, 11 april 2016 (stuk 21);
- Pajhwok Afghan News, *"4 civilians dead, 7 injured in Jalalabad suicide bombing"*, 31 oktober 2016 (stuk 22).

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 5 april 2018 worden de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017 gevoegd.

2.2.3. Op 22 november 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij fotokopieën van de taskara's van zijn moeder en familieleden langs moederszijde (stuk 1) en foto's van diezelfde familieleden in Afghanistan (stuk 2) als nieuwe stavingstukken zijn gevoegd.

2.2.4. Op 20 maart 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van 25 februari 2019 en referenties aan het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation - Update"* van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87.

2.2.5. Op 26 maart 2019 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij een vonnis van de jeugdrechter van 4 maart 2019 en een attest van een psychiater van 12 maart 2019 voegt.

2.2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende rapporten voegt:

- EASO, Country of Origin Information Report *"Afghanistan: Security Situation – update"*, mei 2018, p. 111-118 (stuk 1);
- EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2018, p. 87 (stuk 2);
- ODI, *"Life under the Taliban shadow government"*, juni 2018 (stuk 3);
- Voice of Jihad, *"End of year report (2018) about Mujahideen progress and territory control"*, 31 december 2018 (stuk 4);
- UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018, p. 12-66 (stuk 5);
- EASO, Country of Origin Information Report *"Afghanistan – Individuals targeted under societal and legal norms"*, december 2017, p. 22-23 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste middel naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en

feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij de bedreigingen van de taliban en Islamitische Staat (hierna: IS) jegens zijn familie niet aannemelijk kan voorstellen, nu (i) hij bijzonder weinig informatie heeft over de bedreigingen die zijn vader in de vorm van een dreigbrief zou hebben ontvangen, (ii) zijn familie na ontvangst van de dreigbrief nog minstens anderhalve maand in het dorp bleef wonen en hij verder ook naar school bleef gaan, (iii) de aanleiding waarom hij en zijn familie dan toch uit Zerani vertrokken zijn niet geloofwaardig te noemen is, (iv) uit zijn verklaringen blijkt dat hij eerder per toeval Afghanistan verlaten heeft, terwijl zijn familie zich er nog bevindt, (v) het gegeven dat zowel hij als zijn familie op verschillende tijdstippen in dezelfde buurt van Kaboel zijn beland doet vermoeden dat de band van zijn familie met de wijk Azrat Qimat in Kaboel groter is dan hij laat uitschijnen, (vi) zijn verklaring dat zijn vader vanuit Kama nog naar zijn school in Chicknowri, op twintig minuten stappen van zijn dorp, is gegaan niet rijmt met zijn bewering dat zijn vader zich niet meer in zijn eigen dorp kan begeven en ook de stad Jalalabad mijdt, (vii) het profiel van zijn vader als aannemer/ingenieur die betrokken is bij de bouw van scholen niet voldoende is om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, en (viii) de door hem neergelegde stukken deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Verzoeker verklaart dat zijn vader werkzaam is als ingenieur of aannemer voor de bouw van scholen en wegen en als dusdanig reeds betrokken was bij meerdere projecten van de overheid in verschillende Afghaanse provincies. Toen hij bezig was met een project in Kandahar, zou verzoekers vader een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen. Bij thuiskomst zou hij verzoeker en verzoekers broers hierover hebben ingelicht en hen hebben aangemaand voorzichtig te zijn en niet slecht te praten over IS of de taliban. Volgens verzoeker hoorden hij en zijn familie op een dag, toen zijn vader thuis was, de burenschreeuwen dat de taliban en IS op komst waren op zoek naar hen. Daarop zou verzoekers vader iedereen van de familie die zelfstandig en oud genoeg was hebben gevraagd om zichzelf in veiligheid te brengen. Verzoeker verklaart dat hij naar zijn oom langs moederszijde in het dorp Bala Dah ging en dat zijn oom hem vervolgens naar een vriend in Kaboel stuurde. Omdat verzoeker zijn oom zou hebben laten weten dat hij niet meer terug wou naar de regio van Jalalabad, zou zijn oom hem na een week in Kaboel naar het buitenland hebben gestuurd. Verzoeker verklaart dat hij reeds in Servië was toen hij voor het eerst weer contact had met zijn vader en vernam dat deze met de rest van de familie eveneens naar Kaboel was verhuisd. Later zou verzoeker vernemen hebben dat zijn vader en de rest van zijn familie weer vertrokken waren uit Kaboel en naar het district Kama van de provincie Nangarhar waren verhuisd. Daar zou de familie van verzoeker zich nog steeds bevinden. Verzoeker verklaart dat zijn vader niet meer naar zijn dorp kan terugkeren omwille van de dreiging van de taliban en IS.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal geen geloof hechten aan de bedreigingen van de taliban en IS jegens verzoekers vader en familie, en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het beginpunt van zijn vaders problemen met de taliban of IS de ontvangst was van een dreigbrief van de taliban. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker bijzonder weinig informatie heeft over dit belangrijke element van zijn relaas. Zo weet hij niet wanneer of hoe zijn vader de dreigbrief heeft gekregen, of waar hij zich op dat moment bevond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag, p. 16). De Raad stelt verder vast dat uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat verzoekers vader voor de ontvangst van die brief meerdere waarschuwingen zou hebben gekregen van de taliban (adm. doss., stuk 14, map met 'Documenten', nr. 3), maar dat verzoeker hierover niets heeft vermeld tijdens zijn gehoor. Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat verzoeker en zijn familie na ontvangst van de dreigbrief nog minstens anderhalve maand in Zerani zijn blijven wonen, tot op het ogenblik dat er geruchten zouden zijn ontstaan dat de taliban en IS naar hen op zoek waren. Verzoekers vader zou verzoeker en verzoekers broers na ontvangst van de dreigbrief weliswaar hebben opgedragen voorzichtig te zijn en te proberen binnen te blijven, maar verzoeker zou wel nog af en toe naar school zijn gegaan in het naburige dorp Chicknowri. Gevraagd dit te verklaren in het licht van de dreiging, antwoordde verzoeker dat de taliban toen niet wisten waar hij en zijn familie woonden. Hoe verzoeker en zijn familie er zeker van konden zijn dat de taliban hen niet wisten wonen, is niet duidelijk. Ter staving hiervan brengt verzoeker geen enkel concreet element aan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 16 en 17).

Verzoeker voert in eerste middel aan dat, aangezien de dreigbrief werd afgeleverd door de lokale taliban van Kandahar, het logisch is dat zij niet onmiddellijk op de hoogte waren van zijn adres in Nangarhar. Dit verklaart evenwel niet waarom verzoeker en zijn familie nog minstens anderhalve maand op dezelfde plek bleven wonen zonder specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen. Uiteindelijk zouden de taliban hen immers volgens verzoekers verklaringen toch op het spoor zijn gekomen, aangezien ze naar hun huis zouden zijn gekomen zodat verzoeker en zijn familie dienden te vluchten. Aangezien het enkele feit dat de initiële bedreiging ontvangen werd in een plaats op honderden kilometers van hun woonplaats de taliban er klaarblijkelijk niet van weerhield deze woonplaats te vinden en er naartoe te komen, verklaart noch verschoont verzoeker hiermee dat hij en zijn familie op dat ogenblik nog steeds in Zerani woonden en dat hij nog naar school bleef gaan.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de concrete aanleiding voor zijn vertrek en dat van zijn familie uit Zerani niet geloofwaardig maakt, zoals genoegzaam blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"U spreekt in dit verband steeds over de geruchten dat de taliban en Daesh naar het dorp zouden komen (CGVS p. 10). Wanneer het CGVS u meermaals om verduidelijking en details vraagt omtrent deze verklaring, blijft u telkens bijzonder vaag, waardoor het zeer lang onduidelijk is wat u precies met deze geruchten bedoelt, en hoe geruchten überhaupt aanleiding kunnen geven tot zo'n plots vertrek uit het dorp, waarbij u alles dient achter te laten (CGVS p.10). U verklaart dat dorpeelingen, die overigens op de hoogte waren van de bedreigingen jegens uw vader, de geruchten aan uw familie hadden verteld, waarna uw vader jullie verzocht om te vluchten. Welke dorpeelingen deze informatie verspreidden, weet u niet (CGVS p. 10). Nog verder aangedrongen op een duidelijkere omschrijving van de geruchten en jullie plotse vertrek uit Zerani, verklaart u uiteindelijk dat er tijdens de middag werd geschreeuwd, en dat de buren riepen dat jullie moesten vluchten. Taliban en Daesh, zo verklaart u, waren er voor jullie gekomen (CGVS p.17). Vooreerst is het bijzonder bedenkelijk dat de buren op de hoogte zouden zijn geweest van de bedreigingen van de taliban (CGVS p. 10). In de Afghaanse samenleving, heerst er door de huidige context onderling een bijzonder groot wantrouwen. (...) Ook uzelf schetst een beeld van uw dorp waar vreemde mensen naar uw dorp zijn verhuisd (CGVS p. 18). Dat de buren aldus op de hoogte waren van de dreigbrief van uw vader, doet de wenkbrauwen toch fronsen.

U weet verder ook niet welke buren deze informatie doorgaven. U weet enkel dat het buren waren rondom uw huis (CGVS p. 17). Dat u niet weet welke buren u hoorde schreeuwen (CGVS p. 10), is opnieuw opmerkelijk te noemen. U verklaart vervolgens dat dit de gang van zaken is in een dorp, wanneer er een incident is, dat iedereen roept (CGVS p.17). Het feit dat uw buren plots schreeuwen kan geïnterpreteerd worden als een acute bedreiging, eens te meer daar uw familie zich hierdoor heeft gesplitst en hals overkop is vertrokken in alle mogelijke richtingen (CGVS p.10). Dat de buren in deze situatie, op dergelijke onsubtiele wijze, hun nek zouden uitsteken om uw familie de kans te geven te vluchten, is wederom zeer merkwaardig te noemen. Dit kan hun immers zelf het leven kosten, gezien de vreemde mensen in uw dorp en de beweerde aantocht van de taliban en Daesh. U kan verder ook niet vertellen hoe de buren op dat moment wisten dat taliban en Daesh in aantocht waren specifiek voor uw familie (CGVS p. 17). Hoe uw buren de taliban en Daesh dan zien aankomen en weten dat ze achter uw

familie komen, blijft aldus volledig gissen. Tot slot is zo'n plotse aantocht van taliban en Daesh, in een dorp gelegen in het grootstedelijk gebied van Jalalabad, en dit op klaarlichte dag, weinig plausibel te noemen. Het strookt niet met de gebruikelijke werkwijze van de taliban. Indien taliban en Daesh met uw vader wouden afrekenen, kon dit bovendien op een veel doordachtere en effectievere wijze. Kortom, bovenstaande verklaringen zijn niet realistisch beschreven en verhinderen het CGVS aldus enig geloof te kunnen hechten aan de omvang van de bedreigingen jegens uw familie en de ware redenen van uw eigen vertrek naar het buitenland."

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat de commissaris-generaal uit zijn verklaringen verkeerdelijk heeft afgeleid dat zijn vader in het openbaar aan het hele dorp was gaan verkondigen dat hij een dreigbrief had ontvangen en dat de dorpelingen met gevaar voor eigen leven, al dan niet vanop straat, zijn gezin toeriepen dat de taliban in aantocht waren met het specifieke doel om zijn familie kwaad te doen. Hij verduidelijkt dat er in zijn dorp paniek uitbrak toen geruchten werden opgevangen dat de taliban en IS in aantocht waren en dat enkele dorpelingen die goede vrienden of zelfs familieleden waren van zijn vader hem trachtten te waarschuwen, daar zij misschien wel achter hem aanzaten. Deze uitleg komt echter niet overeen met de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Verzoeker verklaarde toen dat het de burens waren die riepen dat ze moesten vluchten. Erop gewezen dat het toch niet gebruikelijk is om tegen andere mensen te zeggen dat men een dreigbrief heeft gekregen, gaf verzoeker aan dat zijn vader het aan zijn vrienden en kennissen had gezegd (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Dat verzoekers vader zijn naaste vrienden in het dorp zou hebben ingelicht over de dreigbrief, verklaart nog niet waarom ook de burens er van op de hoogte zouden zijn. In het eerste middel betoogt verzoeker dat de naaste burens ofwel familieleden waren, ofwel jarenlange vrienden. Verzoeker stelt dat zijn vader aan mannelijke burens en familieleden gevraagd had een oogje in het zeil te houden tijdens de periodes dat hij voor langere tijd van huis was voor zijn werk. Verzoekers vader zou deze mensen daarom ook van de ontvangst van de dreigbrief op de hoogte hebben gebracht. Waar verzoeker thans suggereert dat de burens die hen waarschuwden vrienden of familieleden waren van zijn vader die eerder door hem op de hoogte waren gebracht van de dreigbrief, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*), die geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Verzoeker kon op het CGVS immers niet specificeren welke burens er aan het schreeuwen waren en hield het vaagweg bij "*de burens rondom ons huis*" en voegde daar zelfs aan toe dat wanneer er zich in het dorp een incident voordoet, iedereen roept. Gevraagd hoe de burens dan wisten dat de taliban of IS er was voor zijn familie, moest verzoeker het antwoord schuldig blijven. Indien het daadwerkelijk om vrienden of zelfs familieleden ging die waren ingelicht over de bestaande bedreiging, dan kan worden verwacht dat verzoeker dit zou hebben aangegeven, *quod non* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 17). De uitleg in het verzoekschrift wordt dan ook louter *post factum* aangevoerd en kan niet overtuigen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog suggereert dat men niet zeker wist of de taliban of IS specifiek achter zijn gezin aankwam, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat de burens riepen dat IS voor hen gekomen was (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Indien de taliban of IS daadwerkelijk specifiek op zoek waren naar verzoekers vader en diens familie, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij op een discretere manier te werk zouden zijn gegaan en niet zo dat zij klaarblijkelijk de aandacht trokken van andere dorpelingen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet strookt met de gebruikelijke werkwijze van de taliban, is derhalve niet dienstig.

Tevens is de Raad van oordeel dat in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt werd vastgesteld en overwogen:

"Voorts beweert u dat de rest van uw familie na hun vertrek eveneens naar Arzan Qimat in Kabul zijn verhuisd (CGVS p. 5). U blijft bij hoog en bij laag beweren dat uw familie hier vrienden, kennissen noch verwanten heeft (CGVS p. 6). Nochtans weet u, in tegenstelling tot het huidig verblijf van uw vader in Kama (CGVS p. 8), precies waar uw familie zich in Kabul bevond (CGVS p. 5). Dit blijkt voorts ook de wijk te zijn waar u zelf een week voor uw vertrek bent verbleven, wat u zelf categoriseert als toeval, voor zover u weet (CGVS p.6). Dat zowel u als uw familie op verschillende tijdstippen belanden in dezelfde buurt in Kabul, en dit geheel toevallig, doet toch vragen rijzen omtrent uw eigenlijke band met de stad Kabul. Dat uw familie voorts moest vertrekken naar Kama omwille van het ontbreken van een netwerk, het dure leven in Kabul en een nieuwe bedreiging van de taliban (CGVS p. 8), kan opnieuw niet worden aangenomen. Vooreerst blijkt uit het voorgaande dat er geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom u uit Zerani bent gevlucht. Daarnaast moet eveneens worden vastgesteld dat het districtscentrum van Kama zich slechts op 20 kilometer van Jalalabad bevindt, in tegenstelling tot Kabul dat zich meer dan 100 kilometer van Jalalabad bevindt. Indien de taliban uw vader zouden kunnen traceren in Kabul stad, garandeert het nabije district Kama, gelegen in dezelfde provincie als uw eigen

dorp, Nangarhar, allerminst dat uw vader daar zou kunnen ontkomen aan de taliban. Voorts legt u ook foto's neer van de werkzaamheden van uw vader in Kama, waaruit blijkt dat uw vader er zijn werkzaamheden uitvoert in het openbaar en op openbare evenementen, wat impliceert dat uw vader in het district Kama niet tracht onder de radar te blijven uit angst voor de taliban. Er heerst dan ook een sterk vermoeden dat uw vader Kama voor Kabul heeft ingeruild omwille van nieuwe projecten op zijn werk, eerder dan een werkelijke vrees voor vervolging in Zerani en Kabul stad. Dit blijkt eveneens door het feit dat uw vader kort na zijn vertrek naar Kama, daar ook een contract ondertekende met betrekking tot de bouw van een nieuwe school.

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw vader, toen hij zich in Kama bevond, nog een bezoek heeft gebracht aan uw school in Chicknowri, en dit met oog op een attest van schoolcarrière (CGVS p. 12). Zoals hierboven reeds aangehaald omschrijft u Chicknowri echter als een dorp, twintig minuten stappen van uw eigen dorp (CGVS p. 6). Indien uw vader zich door bedreigingen van de taliban in Zerani en in de stad Kabul, uiteindelijk heeft moeten vestigen in het district Kama, en zich niet meer in zijn eigen dorp kan begeven (CGVS p. 19), is zijn bezoek aan uw school in Chicknowri zeer bevreemdend te noemen. Eens te meer daar blijkt dat hij, wat betreft de documenten, kon rekenen op andere familieleden (CGVS p.3 en p. 12). Uw verklaring dat uw vader bang is en zodus ook niet meer naar de stad gaat (CGVS p. 8), rijmt allerminst met het bezoek van uw vader aan uw school. Hoewel Chicknowri als dorp wordt benoemd, is dit dorp volledig opgeslorpt in het grootstedelijk gebied Jalalabad. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd."

Bovenstaande motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Verzoeker suggereert in het eerste middel dat het geenszins onwaarschijnlijk is dat zijn familie in de wijk Arzan Qimat in Koboel tijdelijk haar intrek heeft genomen bij dezelfde vriend van zijn oom of bij iemand uit diens netwerk tot zij hun leven terug op de rails kregen op een andere plaats. Hij blijft evenwel in gebreke aannemelijk te maken dat zijn familie omwille van de dreiging door de taliban of IS niet naar haar dorp in Surkhrod kon terugkeren en zich op een voor hem onbekende plaats in Kama heeft gevestigd. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan de redenen waarom verzoeker en zijn familie Zerani zijn ontvlucht. Verzoeker verduidelijkt verder niet waarom het district Kama voor zijn familie veiliger is dan Koboel, gelet op de nabijheid van dit district tot Jalalabad. Tot slot duidt het feit dat verzoekers vader in Kama werkzaamheden uitoefent in het openbaar er niet op dat hij onder de radar tracht te blijven uit angst voor de taliban, wat ook al is gebleken uit verzoekers verklaring dat zijn vader nog is teruggekeerd naar zijn school in Chicknowri. De vaststelling dat verzoekers vader verder zijn medewerking verleent aan de bouw van een school in Kama, in weerwil van de uitdrukkelijke eis van de taliban om dit niet te doen en de duidelijke dreiging ten aanzien van zijn familie, relativeert de ernst van de voorgehouden dreiging in sterke mate. Verzoeker biedt geen verklaring noch verschoning voor het risicovolle gedrag van zijn vader, dat niet te rijmen valt met de beweerde vrees van zijn vader voor de taliban of IS.

Verzoekers verwijzing in het eerste middel naar het profiel van zijn vader, dat als dusdanig niet wordt betwist, en informatie waaruit blijkt dat personen werkzaam in de bouw een verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door de taliban volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

Waar verzoeker er in het eerste middel op wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk zijn vrees heeft uiteengezet om te worden gerekruteerd door een gewapende groep indien hij in Afghanistan was gebleven en verwijst naar informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvindt in gebieden die (deels) onder controle zijn van de taliban, merkt de Raad op dat nergens uit deze informatie blijkt dat het loutere feit dat verzoeker een Afghaanse jongeman is volstaat om te besluiten dat hij behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen om te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering of door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Bijgevolg dient een individuele beoordeling te worden gemaakt van dit risico. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS gewag maakte van onbekende mensen van IS die jongeren van zijn dorp benaderden met het oog op rekrutering. Verzoeker verklaarde ook zelf meerdere keren benaderd te zijn geweest door vreemde mensen van buiten zijn dorp die hem veel geld beloofden indien hij naar IS zou gaan (adm. doss., stuk 5, p. 16 en 18). Uit zijn verklaringen blijkt echter niet dat verzoeker, of andere jongeren die zouden zijn benaderd, gedwongen werden om zich bij IS aan te sluiten. In tegendeel blijkt dat IS jongeren tracht te rekruteren door met hen op een vriendelijke manier in gesprek te gaan en hen een mooie financiële vergoeding in het vooruitzicht te stellen. Deze

strategie blijkt succesvol gelet op verzoekers verklaring dat vele vrienden van hem voor IS werkten omdat zij goed betaalden (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hoewel verzoeker meermaals zou zijn benaderd door leden van IS, blijkt uit zijn verklaringen niet dat zijn aanhoudende weigering om op hun aanbod in te gaan hem op enigerlei wijze in problemen zou hebben gebracht.

De in het kader van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 14, map met 'Documenten') kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven. De contracten van zijn vader met betrekking tot werkzaamheden in Logar en Kama, alsook de foto's en films aangaande de job van zijn vader kunnen louter verzoekers verklaringen over de professionele activiteiten van zijn vader aantonen, maar houden geen verband met de vervolgingsfeiten waarvan zijn vader het slachtoffer zou zijn geworden. Op basis van deze stukken kan worden aangenomen dat verzoekers vader in Kama verblijft, doch niet dat ook de rest van verzoekers familie naar Kama is verhuisd omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of IS. Verzoekers *taskara*, de *taskara* van verzoekers vader, het attest van verzoekers school in Chicknowri en de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd, kunnen dienen ter staving van verzoekers herkomst en identiteit, maar hebben eveneens geen betrekking op verzoekers vluchtmotieven. Aan de voorgelegde dreigbrief, tot slot, kan slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend, nu verzoeker hierover nauwelijks informatie bleek te hebben en bovendien uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten (adm. doss., stuk 15, map met 'Landeninformatie', nr. 6, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat de voorgelegde dreigbrief op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten. Er dient te worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit de hoger weergegeven concrete en pertinente vaststellingen, die door verzoeker niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht, blijkt evenwel dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door hem aangevoerde problemen met de taliban en IS.

Met betrekking tot de *taskara*'s van verzoekers moeder en familieleden langs moederskant die vlakbij verzoeker woonden in het dorp Zerani, gevoegd bij de aanvullende nota die door verzoeker werd neergelegd op 22 november 2018, dient te worden opgemerkt dat deze stukken, nog daargelaten de vaststelling dat het louter fotokopieën betreft, geen betrekking hebben op de kern van verzoekers relaas en daaromtrent niets kunnen aantonen. Ook de bij voormelde aanvullende nota gevoegde foto's van diezelfde familieleden zijn te dezen niet dienstig.

Waar verzoeker in de aanvullende nota die hij op 26 maart 2019 heeft neergelegd, onder verwijzing naar een daarbij gevoegd vonnis van de jeugdrechter van 4 maart 2019 en een attest van een psychiater van 12 maart 2019, aanvoert dat hij een kwetsbaar profiel heeft, stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht – en dat uit de gevoegde documenten niet blijkt – in welke zin zijn vermeende kwetsbaar profiel afbreuk doet aan de vaststelling dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk maakt. Uit voormeld attest van de psychiater blijkt dat verzoeker werd opgenomen in de crisisunit van een psychiatrisch zorgcentrum van 21 februari 2019 tot 4 maart 2019 en dat de psychiater vaststelt dat verzoekers onzekerheid over zijn toekomst in België een belangrijke factor is in de prikkelbaarheid die aan de opname ten grondslag lag. Blijkens het vonnis van de jeugdrechter van 4 maart 2019 besloot het openbaar ministerie om verzoeker ter observatie te laten opnemen op basis van een geneeskundig verslag van 21 februari 2019 waaruit blijkt dat verzoeker suïcidale neigingen vertoont als gevolg van de uitzichtloosheid van zijn traject. In het vonnis van de jeugdrechter wordt verder opgemerkt dat het verontrustende gedrag van verzoeker niet is ingegeven vanuit een psychiatrisch op te volgen ziektebeeld. Uit deze stukken blijkt niet dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor op het CGVS van 19 december 2017 met psychische problemen kampte ten gevolge waarvan zijn oordeelsvermogen dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker er in het eerste middel nog op wijst dat hij een reëel risico loopt om als jonge Afghaan die een tijd in Europa heeft doorgebracht te worden aanzien als iemand die zijn land en religie heeft verloochend en daardoor een risico loopt op zowel ontvoering als geweld, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geïsoleerd zou worden. Hij toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf sinds maart 2017 van hem een dussdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter hypothetische beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

In het tweede middel betwist verzoeker zijn herkomst uit het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar niet, doch betoogt hij dat de beoordeling van de veiligheidssituatie dient te gebeuren ten aanzien van het district Kama van de provincie Nangarhar, aangezien zijn familie daarheen verhuisd is. Zoals in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd en door verzoeker niet op afdoende wijze wordt weerlegd, is het niet aannemelijk dat verzoekers familie zich in het district Kama diende te vestigen omwille van de aangehaalde – doch ongeloofwaardig bevonden – problemen met IS en/of de taliban. Dienaangaande kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hierover *supra* is uiteengezet. De suggestie dat verzoekers gezin mogelijks om andere dan de aangehaalde redenen naar Kama is verhuisd, kan niet worden gevolgd. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de oorzaak van het vertrek van zijn familie uit Zerani legde bij de door hem aangehaalde problemen met de taliban (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 10 en 16-17). Wanneer zoals *in casu* aan deze vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, kan niet zomaar worden aangenomen dat verzoekers familie zich omwille van andere redenen, zoals een grote familieruzie, elders – en dan nog wel in het district Kama – zou hebben gevestigd. Verzoeker beperkt zich wat dit betreft tot het uiten van blote beweringen zonder enig begin van bewijs. Dat de commissaris-generaal verzoeker ervan verdenkt hechtere banden te hebben met Kaboel dan hij laat uitschijnen en vermoedt dat verzoekers vader mogelijks om professionele redenen in Kama verblijft, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de rest van zijn familie thans in Kama woont en dat deze regio aldus in aanmerking dient te worden genomen als zijn bestemming in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst opnieuw in Zerani vestigt, waar hij nagenoeg zijn hele leven zou hebben gewoond, en is *in casu* slechts informatie over de veiligheidssituatie in de regio waartoe Zerani behoort relevant.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad in de omliggende districten gelegen zijn. Snelle urbanisatie heeft omliggende dorpen immers doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen van Jalalabad reikt. De wijken die *de facto* een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door verwerende partij bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Verzoeker betwist in het tweede middel dat zijn dorp een buitenwijk vormt van Jalalabad en betoogt dat de veiligheidssituatie aldaar onafhankelijk van deze in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld.

De Raad volgt verwerende partij in haar analyse met betrekking tot de uitbreiding van de stad Jalalabad voorbij de grenzen van het district waarin de kernstad gelegen is. Uit informatie aanwezig in het administratief dossier respectievelijk bijgebracht door verwerende partij middels de aanvullende nota die zij heeft neergelegd op 26 maart 2019 blijkt dat bepaalde delen van het district Surkhrod zijn opgegaan in een verstedelijkt gebied en bepaalde dorpen van het district deel uitmaken van een ruimere stadsregio. Uit de door verwerende partij bewerkte kaart van UN OCHA blijkt dat dit ook geldt voor het dorp van verzoeker, Zerani. Op basis van deze kaart kan niet redelijkerwijs worden betwist dat het dorp Zerani in de agglomeratie van Jalalabad ligt (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 2, Kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad). Verzoeker wijst erop dat uit de kaart van GIRoA, waarvan gegevens werden getransponeerd naar de meer gedetailleerde kaart van UN OCHA, niet duidelijk kan blijken wat de exacte grenzen zijn van de buitenwijken van Jalalabad en dat op deze kaart geen plaatsnamen voorkomen. De Raad stelt vast dat, hoewel de kaart van GIRoA van augustus 2016 nauwelijks plaatsnamen vermeldt, de inkleuring op de kaart van UN OCHA overeenstemt met het gebied dat op de kaart van GIRoA werd aangeduid als "*Jalalabad Provincial Municipality*" (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 4, COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017, p. 8). Tevens stelt de Raad vast dat ook uit een kaart van USAID van 2013 genoegzaam blijkt dat de regio van herkomst van verzoeker binnen het gebied valt dat door deze instantie "*Metropolitan region*" of "*Greater Jalalabad Region*" wordt genoemd (*ibid.*, p. 7). Bovendien neemt de Raad in rekening dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de agglomeratie van Jalalabad zich sinds 2016 door de vele "*internal displaced persons*" (IDP's) uit de regio en uit Pakistan nog meer uitgestrekt heeft. Dat er geen absolute zekerheid bestaat over welke gebieden nu allemaal tot het verstedelijkt gebied Jalalabad kunnen worden gerekend en de bronnen niet allemaal hetzelfde gebied afbakenen, neemt niet weg dat op basis van de kaarten in het administratief dossier niet redelijkerwijze kan worden betwist dat Zerani gelegen is binnen de agglomeratie rond Jalalabad. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Bovendien – en ten overvloede – kan in dit verband nog worden gewezen op verzoekers eigen verklaringen, volgens dewelke Zerani dichtbij een grote bazaar gelegen is die door verzoeker omschreven wordt als een stad binnen de stad (adm. doss., stuk 5, p. 6 en 8-9).

Waar verzoeker in het tweede middel nog poneert dat hij zich steeds tot het districtshuis van Surkhrod zal moeten wenden voor zijn administratie en alles wat de burgerlijke stand betreft en dat dit gelegen is in onveilig gebied, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien maakt hij niet aannemelijk dat hij louter door deze omstandigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin verzoeker het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad en dat *in casu* de actuele veiligheidssituatie van dit gebied dient te worden beoordeeld.

De Raad benadrukt dat hij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dient te baseren op recente bronnen aanwezig in het rechtsplegingsdossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de meest recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad die hij ter beschikking heeft de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 25 februari 2019 betreft, die door verwerende partij werd bijgebracht op 26 maart 2019 en waarvan de verslagperiode loopt tot 31 januari 2019. Gelet op het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan en gelet op de periode die is verstreken tussen de publicatie van voormelde COI Focus en de datum waarop de Raad zich uitspreekt in onderhavige zaak, kan deze informatie niet langer als voldoende actueel worden beschouwd. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij betoogt dat zijn dorp van herkomst in Afghanistan zich bevindt in

gebied dat hetzij gecontroleerd wordt door de taliban, hetzij gecontesteerd wordt door de taliban en de Afghaanse overheid. De informatie waarop verzoeker zich beroept dateert evenwel van 2018 en is derhalve evenmin actueel.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN